ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **A. G.**, zastoupeného JUDr. Leošem Lejskem, advokátem se sídlem v Praze 2, Bělehradská 92, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2003, č. j. 47 Az 442/2003 - 24,

**takto:**

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Leoše Lejska, advokáta se sídlem v Praze 2, Bělehradská 92, **se určuje** částkou 1075,- Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**Odůvodnění:**

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 3. 2. 2003, č. j. OAM-2791/VL-11-BE07-2001, nebyl dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), stěžovateli udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Toto rozhodnutí mu bylo doručeno dne 3. 3. 2003.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 19. 3. 2003 osobně žalobu, která byla odmítnuta napadeným usnesením krajského soudu, neboť byla podána opožděně.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel, že správní orgán porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, neboť chybí logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatel dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu převzal dne 3. 3. 2003 a lhůta mu proto začala běžet dne 4. 3. 2003. Jednoduchým součtem 4+15 mu tedy jako poslední den lhůty vyšlo 19. 3. 2003 a ne 18. 3. 2003, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Dále poukázal na fakt, že v zemi svého původu bude vystaven nepředstavitelnému psychickému nátlaku, a proto splňuje podmínku pro udělení azylu uvedenou v ust. § 12 písm. b) či § 14 zákona o azylu. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a nařízení veřejného projednání věci.

Správní orgán uvedl ve svém vyjádření, že se ztotožnil s usnesením soudu, neboť lhůta pro podání žaloby uplynula stěžovateli již dne 18. 3. 2003. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 32 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání.

Zásadním stížním bodem stěžovatele je nesouhlas s posouzením běhu lhůty k podání žaloby, zejména s jejím koncem tak, jak uvedl v napadeném usnesení krajský soud. Nejvyšší správní soud konstatuje, že výpočet běhu lhůty tak, je jej provádí stěžovatel v kasační stížnosti, nemá oporu v platné právní úpravě. V souzené věci, jak vyplývá ze správního spisu a současně i z tvrzení stěžovatele, mu bylo rozhodnutí správního orgánu doručeno dne 3. 3. 2003. Tento den je tedy tím, kterým určil počátek běhu lhůty, od něho se odvíjí lhůta 15ti dnů stanovená zákonem o azylu k podání žaloby. Pro výpočet posledního dne pro včasné podání žaloby je tedy nutné sečíst číslici 3, která představuje den doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli, a číslici 15 značící délku trvání lhůty, a nikoliv číslici 4 a 15, jak to činí stěžovatel. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že postup Krajského soudu v Praze, který došel k závěru, že žaloba byla podána opožděně, je správný.

Jak je zřejmé ze zákonné konstrukce stížního důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud může přezkoumávat pouze zákonnost odmítnutí žaloby, nikoliv průběh správního řízení, ve kterém nebyl stěžovateli udělen azyl. Za této situace tedy soud nepřihlédl k námitkám stěžovatele, ve kterých poukazoval na vady správního řízení a údajnou důvodnost jeho žádosti o udělení azylu.

Soud ve věci rozhodl s ohledem na ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. citované výše bez jednání, neboť neshledal důvody, pro které by bylo nutné zvolit opačný postup. Z tohoto důvodu nepřihlédl k žádosti stěžovatele o nařízení veřejného projednání.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl k vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu